

Мисля че азъ вече го казахъ по-горѣ, но и сега пакъ ще повтора: движението на Османъ-паша отъ Видинъ къмъ Плъвенъ бѣше една твърдѣ щастлива комбинация; впрочемъ, прѣзъ врѣмето на тази кампания, това бѣше единственния стратегически маневръ, който, споредъ менъ, струваше си всичката послѣдовавша го слѣдъ това геройска отбрана, понеже този маневръ най-много се съгласяваше съ истинскитѣ принципи на военното искусство.

Когато въ руската главна квартира сж се научили за Плъвенската несполука, то, — азъ съмъ почти убѣденъ въ това — първото чувство, което сж изпитали всички, е било чувството на удивление, — нищо друго!

Донесенията на руския посланникъ въ Цариградъ Генерала Игнатиева, ни прѣдставляваха за хора, които би могли да бждатъ смазани само въ нѣколко дни!!! Никой не е очаквалъ отъ насъ нито такъвъ възвишенъ героизмъ, нито такова отлично съпротивление.

Ние се показахме толкова много по-високо отъ колкото ни смѣтаха, че, при едно добро, смислено командване, бихме били твърдѣ близко до побѣдата надъ руситѣ, които отъ своя страна, като сж се довърявали на горѣупомѣнатитѣ донесения, бѣха прѣдприели една чисто настѣпателна война съ чрезмѣрно малко сили. Нѣма се никакво съмнѣние въ това, че ако руското правителство би допуснало, макаръ даже за единъ моментъ, съпротивлението и живавостъта, които срѣщнаха неговитѣ армии, то, не би се нагърбило така лесно съ такова едно рисковано прѣдприятие. Но, най-сетнѣ, грамаднитѣ източници на колосалната сѣверна империя ѝ позволяваха да прѣдприеме войната, въ която изглеждаше че руситѣ имаха вѣроятность 100 на 100 да ни побѣдятъ, тогава когато, въ сжщность, отъ началото на войната и до самото поражение на